

Ο λαός μπορεί να ανατρέψει τους εκβιασμούς της ΕΕ, παλιά και νέα Μνημόνια

Το τοπίο ξεκαθαρίζει σιγά σιγά και είναι τοπίο μάχης και σύγκρουσης, όχι ευγενούς διαπραγμάτευσης με τους «εταίρους» μας. Οι λύκοι της ευρωζώνης δείχνουν τα δόντια τους και ζητούν αίμα και δάκρυα εργαζομένων και υποταγή. Αρνούνται τη λαϊκή κυριαρχία και την εκφρασμένη θέληση του ελληνικού, που δεν στρέφεται εναντίον των ευρωπαϊκών λαών αλλά υπέρ τους. Στρέφεται ενάντια στο άθλιο σύστημα της κυριαρχίας των πολυεθνικών, των τραπεζών και του κεφαλαίου, με όπλο την ΕΕ, και γι' αυτό οι εκπρόσωποι αυτού του σαπισμένου και άδικου κόσμου προσπαθούν να καταπνίξουν τη θέληση του ελληνικού λαού, όπως παλιότερα του γαλλικού, του δανέζικου και του ιρλανδικού, όταν αποφάσιζε μέσω δημοψηφισμάτων διαφορετικά από τις ντιρεκτίβες των Βρυξελλών.

Η γερμανική κυβέρνηση, ο αρχιδεσμοφύλακας στο σύγχρονο ευρω-Νταχάου, οι Σόιμπλε και Ντίσελμπλουμ, το Γιούρογκρουπ απαιτούν να παραμείνει η Ελλάδα στις ράγες του προγράμματος των Μνημονίων. Θέλουν και την ουσία (που είναι η συνέχιση των αντιδραστικών αντεργατικών αναδιαρθρώσεων για φτηνή και υπάκουη εργασία, η δημοσιονομική λαιμητόμος, η αφαίμαξη μέσω χρέους και η προώθηση των ιδιωτικοποιήσεων) στο νέο μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα δημοσιονομικής σταθερότητας που θα φέρει η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, αλλά και μια πρώτη κίνηση υποταγής: να ζητήσει η κυβέρνηση Τσίπρα την παράταση του υφιστάμενου προγράμματος (δηλαδή του Μνημονίου), το οποίο λήγει στις 28 Φεβρουαρίου. Μάλιστα, ο επικεφαλής του Γιούρογκρουπ Γερούν Ντίσελμπλουμ ζήτησε προχθές να έχει κατατεθεί η αίτηση της Αθήνας μέχρι τις 16 Φεβρουαρίου.

Όσο για τη γερμανική κυβέρνηση, με άτυπο κείμενο ζητά την εφαρμογή όλων των νέων φρικιαστικών μέτρων (με έμφαση στις απολύσεις και τις περικοπές μισθών και συντάξεων) που είχε απαιτήσει η τρόικα από τον Σαμαρά, που ούτε κι αυτός είχε υλοποιήσει (με το γνωστό μείλ Χαρδούβελη είχε υποσχεθεί την εφαρμογή των περισσότερων μετά τις εκλογές).

Μόνο που ο ελληνικός λαός, οι εργαζόμενοι και οι νέοι, με τους αγώνες τους και με την ψήφο τους, πέταξαν το πρόγραμμα αυτό στα σκουπίδια. Και δεν μπορεί κανένα τελεσίγραφο, κανέναν συμβιβασμό να το επαναφέρει στη ζωή. Όσο για τους συμμάχους στις αστικές κυβερνήσεις και στον ιμπεριαλισμό, που αναζητούσε η κυβέρνηση Τσίπρα (από τον θλιβερό Ολάντ και τον Ρέντσι, μέχρι τον Ντράγκι και τον Ομπάμα), συντάσσονται τελικά στο μείζον: στη συμμαχία με τη Γερμανία και στην προώθηση των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων, παρότι δευτερευόντως αξιοποιούν την ελληνική αταξία, για να βελτιώσουν προς όφελός τους (αλλά όχι προς όφελος των εργαζομένων και του ελληνικού λαού) το μείγμα της κυρίαρχης πολιτικής.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες το σαξές στόρι του Αλ. Τσίπρα και το τουρνέ υπερηφάνειας του Γ. Βαρουφάκη μπορεί να έδωσαν μια τονωτική εικόνα αντίθεσης στα «πάντσερ» του Βερολίνου (ειδικά συγκρινόμενα με την ακραία υποταγή των Σαμαρά - Βενιζέλου - Παπανδρέου), αλλά πραγματοποιούνται έχοντας ήδη παραδώσει τα όπλα της μονομερούς άρνησης πληρωμής του χρέους και της εξόδου από το ευρώ και την ΕΕ. Με σεβασμό στο πλαίσιο της ΕΕ και της ευρωζώνης, καθώς και των συνθηκών και κανονισμών τους που καθορίζουν με ανατριχιαστική ακρίβεια τους όρους αποπληρωμής των χρεών, δημοσιονομικού ζουρλομανδύα και κινεζοποίησης των μισθών.

Το χειρότερο είναι πως μαζί με τις διακηρύξεις ότι «η δημοκρατία δεν εκβιάζεται» του Αλ. Τσίπρα και πίσω από την αντισυμβατική εμφάνιση του Γ. Βαρουφάκη έχουν γίνει ήδη πολλές και κρίσιμες υποχωρήσεις στις συμβάσεις της ΕΕ. Η διαγραφή του μεγαλύτερου μέρους του χρέους και η διεθνής διάσκεψη γι' αυτό εξαφανίστηκαν, ενώ οι δηλώσεις Βαρουφάκη για συμφωνία στο 60-70% των μεταρρυθμίσεων του υπάρχοντος προγράμματος-Μνημονίου (οι οποίες ανασκευάστηκαν μετά) και για πρωτογενή πλεονάσματα 1,5% αντικατοπτρίζουν τεράστιες υπαναχωρήσεις, οι οποίες θα μπορούσαν να αποτελέσουν βάση για έναν οδυνηρό συμβιβασμό, σε μια νέα συμφωνία-πρόγραμμα, που θα έχει διαφορετικό όνομα και μείγμα αλλά ίδια κατεύθυνση. Όπου δεν θα διαγραφούν το χρέος και τα κέρδη του κεφαλαίου αλλά οι ελπίδες και τα δικαιώματα του λαού. Και όπου η τρόικα (η οποία ήταν έτσι κι αλλιώς σε πορεία απόσυρσης) μπορεί να αντικατασταθεί από άλλες μορφές επιτήρησης από τους ίδιους θεσμούς, της ΕΕ και του ΔΝΤ. Δεν είναι λίγοι όσοι θυμίζουν και προειδοποιούν πως στις 12 Φεβρουαρίου, ημέρα της Συνόδου Κορυφής της ΕΕ, είναι η 70ή επέτειος από τη Συμφωνία της Βάρκιζας. Οι τοίχοι της Αθήνας το έχουν πει όμως: Βάρκιζα τέλος!

Όπως και τότε, μπροστά στους εργαζόμενους και τους ανέργους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, ανοίγονται δύο δρόμοι: ο δρόμος της υποταγής, του οδυνηρού συμβιβασμού, των αλυσίδων της ΕΕ ή ο δρόμος της ρήξης και της ανατροπής. Ήρθε η ώρα να προχωρήσουν μπροστά με τη δύναμη της μαζικής κινητοποίησης και όχι μιας αδύνατης διαπραγμάτευσης.

«Δεν μπορούμε να περιμένουμε τη συναίνεση των Βρυξελλών και των τραπεζών για να διεκδικήσουμε να πάρουμε πίσω όλα όσα μας έκλεψαν με τα Μνημόνια και τις επιθέσεις τους» τονίζει σε ανακοίνωσή της η ΚΣΕ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Και υπογραμμίζει: «Χρειάζεται να προχωρήσουμε σε “μονομερείς ενέργειες” και με τη δύναμη του οργανωμένου εργατικού και λαϊκού κινήματος να κλιμακώσουμε τη σύγκρουση». Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ καλεί σε μαζικές κινητοποιήσεις: Στις 11 Φλεβάρη που συγκαλείται το έκτακτο Γιούρογκρουπ, την Κυριακή 15 Φλεβάρη στις πλατείες όλων των πόλεων και με κλιμάκωση στη συνέχεια. Καλεί σε πανκινητοποίηση συνδικάτα και συλλόγους, τους μαζικούς φορείς του κινήματος και όλες τις δυνάμεις της μαχόμενης Αριστεράς και όχι απλά με καλέσματα μέσω διαδικτύου.

Οι κινητοποιήσεις αυτές θα έχουν σαφή αντιΕΕ προσανατολισμό, αλλά δεν πρόκειται να πέσουν σε μια αφελή υποστήριξη της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, πολύ περισσότερο που οι παλινωδίες της έχουν γίνει έντονες. Απεναντίας θα ξεδιπλώσουν τις σημαίες της ελπίδας και της ανατροπής κόντρα στη λογική του συμβιβασμού και του «δεν γίνεται τίποτα». Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ παρεμβαίνει από θέσεις εργατικής – λαϊκής αντιπολίτευσης, με στόχο την ανατροπή της κυρίαρχης πολιτικής και την ήττα της γραμμής της αναδίπλωσης.

Πηγή: [ΠΡΙΝ](#)